

[Poul Møller.]

bestræbe os for, at der kan blive et bredt forlig om skattereformen, og så må det jo tage sin tid. Men jeg vil dog gerne sige, at for et år siden ville hr. Baunsgaard have os til at vedtage et forlig sammen med regeringen, hvor man skulle gennemføre merværdiafgiften inden forrige folketingsårs afslutning, således at den kunne træde i kraft 1. oktober 1965. Det var jo grundlaget for hele forligsskitsen i fjor, og når hr. Baunsgaard siger, det kan vi ikke sådan i hast tage stilling til, må jeg spørge, er det så ikke forkert, at hr. Baunsgaard også i fjor var moralsk forarget på os, fordi vi ikke ville stemme for merværdiafgiften i hast? Der må være noget kludder i argumenterne, eller også er det i hukommelsen.

Til hr. Niels Westerby vil jeg sige, at vor stilling til finanspolitik er ganske klar, ligesom den er ude i Europa. Vi er skam da også tilhængere af, at der bliver ført en finanspolitik, men midlerne kan jo sandelig være forskellige. Hr. Niels Westerby må da sikkert give mig ret i, at en regering, der vil føre en finanspolitik, først og fremmest må fremføre det i sit budget, afstemme sine udgifter, således at de svarer til indtægterne på en sådan måde, at man har den finanspolitiske stramning. Hvis man ønsker det, ja, så kan man da drive fuldt ud så effektiv finanspolitik som ved her hvert halve år at komme halsende efter at få nye afgifter lagt oven på dem, man har. Det er der også peget på af økonomisk kyndige folk, som jeg ved også hr. Niels Westerby respekterer, eller som måske især hr. Niels Westerby respekterer: i og for sig er besparelser, budgetnedskæringer, mere effektive som finanspolitisk middel, end nye afgifter og nye skatter er det, fordi disse altid vil have en omkostningsoppustende virkning, som besparelserne ikke har. Og se, det er på den måde, man bør prøve på at se det finanspolitiske perspektiv, og hvis man ikke kan nå nok ad den vej, ja, så er det muligt, at folketinget i visse situationer må træde til med ekstra indtægter, og det vil vi ikke principielt afvise, men vi vil mene, at den nuværende situation bestemt ikke tilråder det.

Den højtærede statsminister takker jeg for hans svar til mig. Jeg forstår, at protokollen er det eneste, der er aftalt mellem

de tre partier, og jeg takker også, fordi den højtærede statsminister sagde, at socialdemokratiet og regeringen ville vedstå den forpligtelse til at gennemføre boligforliget, som man påtog sig i marts i fjor i det såkaldte lille boligforlig. Det har jeg aldrig været i tvivl om, fordi jeg altid har vidst, at man kan være uenig med socialdemokratiet, men en aftale bliver i hvert fald holdt, så længe det kun drejer sig om et stykke arbejde, der skal gøres herinde. Noget andet er, om man så administrerer efter aftale.

Men se, jeg har heller ikke været i tvivl om — og det håber jeg også man vil lægge mærke til på den anden side, også hr. Henry Christensen — at regeringen ville vedstå sin forpligtelse til at gennemføre et boligforlig inden 1. januar. Det blev jo forsinket af grunde, hr. Henry Christensen og jeg fuldt ud kender; det var det triste uheld, der skete med venstres boligordfører, og vi er alle glade for at se, at han er vendt tilbage til os her i tinget i dag.

Spørgsmålet om valutabalancen har også været rejst. Der vil jeg gerne understrege det, som statsministeren sagde, at valutabalancen er blevet forbedret væsentligt igennem de senere måneder. Det er et argument, jeg har fremført flere gange, for, at man så ikke på et sådant tidspunkt skal belaste befolkningen med nye forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Jeg tror ikke, mennesker vil kunne forstå, at hvis valutabalancen går dårligt, skal der foretages forbrugsbegrænsende foranstaltninger, og hvis valutabalancen bevæger sig fremad og går opad, så skal der også ske forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Hvis vi har for høj beskæftigelse: skatter og afgifter som forbrugsbegrænsende foranstaltning for at holde den høje beskæftigelse. Hvis vi har for lav beskæftigelse nu: forbrugsbegrænsende foranstaltninger for at prøve på at forøge beskæftigelsen. Jeg tror ikke, at folk forstår andet end det, de efterhånden har fået ud af den økonomiske diskussion herhjemme, nemlig at ligegyldigt hvad man gør, man sætte ølse for eller ølse bag, det er dog alligevel skatter og afgifter, der skal forhøjes hele tiden. Og derfor synes jeg, det ville være rart, om man engang fik en tilbundsående økonomisk diskussion, hvor man førte frem, i hvilke økonomiske situationer det er, man skal have disse skatte-